

МЦПД

Міжнародний
Центр
Перспективних
Досліджень

01001, Україна, м. Київ, вул. Інститутська, 14, офіс 10
Тел. (044) 279-88-23 | office@icps.kiev.ua | www.icps.com.ua

Inside Ukraine

23 жовтня 2015 року
Випуск 52

Зміст

Державні рішення	1
HR-компанія під назвою «Україна»	1
Прийняття антикорупційного законодавства vs його реалізація	2
Економічна ситуація	5
Реформа Державної фіскальної служби: основні виклики	5
Реформа Нафтогазу без лібералізації ринку природного газу.....	6
Політична конкуренція	8
Виклики місцевих виборів	8
Потенційні переможці місцевих виборів	9

Державні рішення

Темпи реалізації Антикорупційної стратегії на 2015-2017 роки, прийнятої у жовтні 2014 року, залишаються незадовільними. У цьому плані парламент демонструє набагато більшу ефективність, ніж Кабмін, хоча прийняття окремих законів на антикорупційну тематику спричинило шквал критики з приводу їх якості.

На парламенті, Кабміні та президентській адміністрації лежить відповідальність за провал реформи державної служби, яка є одним з наріжних каменів боротьби з корупцією у державному апараті та реалізації реформ у всіх інших секторах.

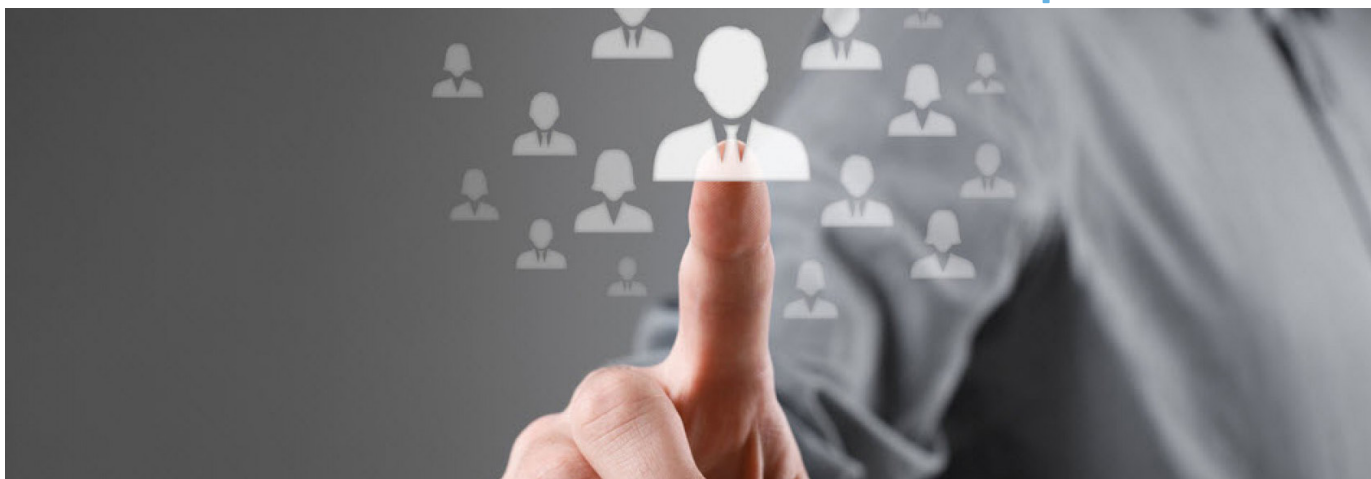
Хоча Національне агентство з питань запобігання корупції мало бути створено у червні 2015 року, суспільство дізнається імена п'яти членів цього органу, найімовірніше, в листопаді. Незважаючи на оптимістичні заяви Петра Порошенка про аналогічний дедлайн для призначення антикорупційного прокурора, цього тижня лише завершився прийом документів від кандидатів. Серйозною загрозою при створенні місцевих прокуратур є те, що більшість кандидатів є діючими прокурорами, які не користуються довірою суспільства.

Загальною проблемою при створенні всіх цих органів є те, що одночасно знайти таку кількість

якісних кандидатів важко, уряд занадто мало докладає зусиль у популяризацію конкурсів серед громадян, а громадянське суспільство не може забезпечити належний нагляд за цими процесами.

Головними компонентами Антикорупційної стратегії є формування державної антикорупційної політики, запобігання, покарання і формування негативного ставлення до корупції. Поки що формуванням антикорупційної політики займається парламент і громадські активісти. Національна рада з питань антикорупційної політики при Президентові України запрацювала лише у вересні 2015 року, а Нацагентство тільки формується. Щодо покарання за корупцію, Президент заявив про притягнення до відповідальності за останні два місяці понад 500 чиновників, але влада не озвучує конкретних справ та прізвищ, чим продукує ще більші сумніви у суспільства. Організацію антикорупційних тренінгів серед державних службовців і формування негативного ставлення до корупції практично повністю взяли на себе громадські організації за підтримки іноземних донорів, тоді як про відповідні зусилля з боку українського уряду суспільству нічого не відомо.

HR-компанія під назвою «Україна»

Одночасне формування таких нових інституцій як Національне антикорупційне бюро України (НАБУ), патрульна поліція і місцеві прокуратури перетворило Україну на одну велику рекрутингову компанію. Розпорошення уваги

негативно впливає на нагляд за процесами з боку громадянського суспільства, а недостатнє роз'яснення з боку уряду не дозволяє залучити найбільш кваліфіковані кадри, які могли б підняти конкурси на якісно новий рівень.

Лише в патрульну поліцію відбір проходить без ускладнень, що пояснюється порівняно простими вимогами до кандидатів, потужною піар-кампанією і наявністю відповідного досвіду у куратора цього напрямку Еки Згуладзе. Однак, патрульна поліція не має прямого впливу на ситуацію з корупцією в державі, її створення пов'язане з необхідністю відновити довіру громадян до правоохоронних органів загалом.

1 жовтня 2015 року розпочали свою роботу перші 70 детективів НАБУ, стартував прийом документів на ще 70 аналогічних посад. Керівництво НАБУ планувало відібрати 100 детективів вже у першій хвилі, але стикнулося з недостатньою кількістю кваліфікованих кандидатів. З іншого боку, навіть відібрані 70 не можуть повноцінно виконувати свої обов'язки до створення спеціалізованої антикорупційної прокуратури.

Затримки у створенні останньої пов'язані зі страхом Генпрокуратури та президентської адміністрації отримати на чолі впливового органу непередбачуваних і нелояльних осіб. Після тривалої парламентської дискусії щодо принципів формування конкурсної комісії 7 жовтня 2015 року Генпрокуратура нарешті оголосила відкритий конкурс з відбору кандидатів на керівні посади у спеціалізованій антикорупційній прокуратурі (всього 12 посад включно з керівником, двома його заступниками та начальниками відділів). Прийом документів триватиме два тижні. Хоча Петро Порошенко у нещодавньому інтерв'ю заявив, що антикорупційний прокурор має бути призначений до кінця листопада 2015 року, проведення конкурсу у настільки стислі строки є малоімовірним.

Одночасне проведення багатьох конкурсів впливає на їх якість.

5 вересня 2015 року стартував конкурсний відбір на керівні посади у 178 місцевих прокуратурах, які замінять 639 районних, міських та міжрайонних прокуратур. Хоча на 700 вакансій документи подали понад 6 тисяч кандидатів, заступник Генпрокурора Віталій Касько заявляє про недостатню кількість зовнішніх претендентів. Це означає, що керівні посади займуть представники нинішньої системи, а отже це суперечить очікуванням іншого заступника Генпрокурора Давіда Сакварелідзе, який заявляв про заплановане оновлення прокурорів на 70% вже до 15 грудня 2015 року.

Порівняно з відбором у НАБУ та патрульну поліцію, ЗМІ приділяють меншу увагу конкурсу у місцеві прокуратури. Відповідна промокампанія з боку уряду, більш активна робота серед випускників і співробітників юридичних університетів і чітке визначення фінансових умов для нових посад могли б стимулювати залучення у конкурс людей, які не пов'язані з органами прокуратури.

На фінішну пряму також виходить відбір п'яти членів Національного агентства з питань запобігання корупції (НАЗК), який, відповідно до Постанови Кабміну №295 від 29 квітня 2015 року, мав завершитися ще у червні 2015 року. Минулого тижня конкурсна комісія надіслала документи дев'яти кандидатів на спецперевірку, яка може тривати до двох тижнів. Серед цих кандидатів двоє працюють в юридичних університетах, троє – у приватному секторі, троє є державними службовцями (Кабмін і Національне агентство з питань державної служби), а один – діючим народним депутатом. Після отримання результатів перевірки комісія має визначитися з п'ятьма кандидатурами, перелік яких буде переданий на підпис Прем'єр-міністру.

Багато кандидатів на керівників місцевих прокуратур представляють існуючу систему.

Генпрокуратура та Президент бояться отримати нелояльного керівника антикорупційної прокуратури.

Формування НАЗК затримується на півроку.

Прийняття антикорупційного законодавства vs його реалізація

Одним з основних етапів антикорупційної реформи в Україні стало прийняття великого антикорупційного пакету законів 14 жовтня 2014 року. Цей пакет створив законодавче поле для боротьби з корупцією, визначив принципи формування нових антикорупційних органів і державну політику у цій сфері на наступні три роки.

Хоча Кабмін мав три місяці на розробку програми реалізації Антикорупційної стратегії, цей документ було презентовано лише 29 квітня 2015 року. За останні півроку уряд вибився із графіку по багатьох важливих компонентах плану, який було прийнято із таким запізненням.

Українській політичній еліті набагато легше приймати законодавство, ніж послідовно втілювати його в життя. Реалізація реформ потребує політичної волі, цілісного бачення змін, наявності єдиної команди, а також знань і вмінь перетворювати політичні рішення в адміністративні процедури.

Відповідно до Державної програми з реалізації Антикорупційної стратегії, Нацагентство мало запрацювати з червня 2015 року, отримати громадську раду та веб-сайт у серпні цього ж року. Кабмін очікував, що у жовтні-грудні 2015

року НАЗК підпише меморандум про співпрацю з громадськістю, особливо у сфері формування негативного ставлення громадян до корупції. Поки що такі проекти реалізуються виключно громадськими організаціями, зокрема МЦПД, за підтримки міжнародних донорів і без жодної допомоги з боку української влади.

Передбачалося, що у серпні-грудні 2015 року НАЗК проведе тренінги для представників місцевого самоврядування на тему боротьби з корупцією. Натомість співробітники відділу кадрів місцевих адміністрацій і рад додатково отримали нові функції, але не пройшли відповідного навчання, як їх виконувати.

В Антикорупційній стратегії йдеться про ще один правоохоронний орган – Державне бюро розслідувань (ДБР), яке забере частину функцій у прокуратури та СБУ, а також займатиметься корупційними злочинами, які не належать до компетенції НАБУ. Відповідний закон планувалося прийняти у червні 2015 року, але у липні його вирішили направити на повторне друге читання. Його текст потребує серйозного доопрацювання і узгодження з уже існуючими антикорупційними законами. У випадку його прийняття влади

Уряд не проводить освітню роботу серед чиновників щодо боротьби з корупцією.

Українській владі легше приймати закони, ніж їх реалізувати.

буде важко роз'яснити громадянам, як відбуватиметься розмежування справ між НАБУ і ДБР, а також причини, чому корупційні справи на низовому рівні не можуть розслідуватися кримінальною поліцією.

Одним з пріоритетних завдань Антикорупційної стратегії було визначено прийняття законів «Про державну службу» та «Про службу в органах місцевого самоврядування» з урядовим дедлайном реалізації – травень 2015 року. З великими зусиллями парламенту вдалося проголосувати за закон «Про державну службу» у першому читанні, але потім про нього забули. Майже через півроку на Національній раді реформ Президент заявив про неможливість прийняти закон у нинішньому вигляді, що викликало шквальну критику з боку громадськості та іноземних партнерів. Незважаючи на вплив реформи держслужби на здатність проводити інші реформи, відбувається саботаж змін як з боку Кабміну, так і з боку президентської адміністрації та парламентської коаліції.

За провал реформи державної служби відповідають парламентська коаліція, Кабмін і президентська адміністрація.

Однак, у деяких сферах реалізації Антикорупційної стратегії парламент перевершив самого себе. 8 жовтня 2015 року у першому читанні було прийнято низку законів, зокрема про фінансування політичних партій і спецконфіскацію. Планувалося, що ці закони будуть прийняті лише у грудні 2015 року, але на ефективність депутатів повпливало наближення місцевих виборів і вигоди плану дій з лібералізації візового режиму. Закон про державне фінансування політичних партій матиме вплив на рівень політичної корупції лише у середньостроковій і довгостроковій перспективі, а його ефективність залежатиме від загальної політичної культури та активності громадянського суспільства. Критика закону про спецконфіскацію полягає у тому, що остання може застосовуватися до будь-якого умисного злочину, а не лише корупційних справ. Це створює умови для порушень прав людини та зловживань з боку правоохоронних органів, довіра до яких з боку суспільства є вкрай низькою.

Закон про спецконфіскацію викликав хвилю критики.

Економічна ситуація

Реформа органів ДФС стала однією з найбільш обговорюваних останнім часом. Причиною цього є вимога МВФ щодо реформування структури та стан підприємницького клімату. Але декларації влади так і не переросли в активні дії.

Схвалення Урядом плану реформування корпоративного управління групи НАК «Нафтогаз

України» може посилити політичний вплив на її діяльність.

Недосягнення прогресу у відокремленні видів діяльності з видобутку, транспортування та передачі газу не призведе до лібералізації газового ринку.

Реформа Державної фіскальної служби: основні виклики

Прискіплива увага до податкової реформи пояснюється низкою причин: по-перше, країна входить в активну фазу бюджетного процесу і незрозуміло, на якій податковій базі буде формуватися державний бюджет на 2017 рік; по-друге, інституційна реформа ДФС є однією з попередніх умов для надання Україні третього траншу в рамках програми розширеного фінансування EFF МВФ; по-третє, промисловий спад протягом 2014-2015 років показав необхідність роботи над покращенням підприємницького клімату, у першу чергу податкових змін.

Протягом липня-серпня 2015 року Міжнародний центр перспективних досліджень провів експертне опитування на тему податкової

реформи в рамках проекту «Аналіз якості проведених реформ та їх міжсекторального впливу», що здійснюється за підтримки Міжнародного фонду «Відродження». 72% опитаних визначили, що найсерйознішою перешкодою у проведенні податкової реформи є неефективність роботи державних інституцій. Результати опитування також показали, що ті державні рішення, які приймалися в кінці 2014 року і декларувалися як податкова реформа, за своєю суттю нічого спільного з процесом реформування не мають. 52% опитаних вважають, що податкове навантаження на підприємства за останній рік зросло, а 44% - що залишилося без змін. 92% респондентів відповіли, що існуючий в

Україні режим оподаткування негативно впливає на інвестиційну привабливість.

Ще у серпні 2015 року Мінфіном було оприлюднено план реформатування структури фіскальної служби відповідно до функціональних напрямів. Відповідно до заяв Голови ДФС, інституційна реформа ДФС передбачала 2 основні етапи:

1. затвердження нової структури центрального апарату ДФС, сформованої згідно з рекомендаціями МВФ;
2. повне оновлення кадрового складу центрального апарату.

Також акцентувалася увага на реструктуризації територіальних органів ДФС. Згідно з пропозиціями, кількість державних податкових інспекцій планується зменшити з 311 до 161, що значно знижує бюрократичні перешкоди в обслуговуванні платників податків.

Попри заяви та зобов'язання України перед МВФ, за два місяці інституційна реформа ДФС так і не активізувалася. Посилює цю проблему і те, що Прем'єр-міністр останнім часом акцентував увагу на наборі нових людей в офіс великих платників податків, а не на інституційних змінах у більшості податкових інспекцій у країні. Іншим фактором є те, що пакет законодавчих змін (законопроекти 2176а, 2177а – про внесення

Заяви Прем'єра породжують більше питань, ніж відповідей.

змін до Митного кодексу України щодо оптимізації територіальних органів державної фіскальної служби та 2178а - про внесення змін до Податкового кодексу України щодо мінімізації впливу на адміністрування надходжень до бюджету) не декларує якісні зміни в існуючій системі. Зокрема, незрозумілими є подальше функціонування податкової міліції, а також неможливість оскарження платником податків рішення контролюючого органу про результати розгляду скарги. Також, незважаючи на прийняття у липні 2015 року рішень щодо передачі Закарпатської, Львівської, Волинської та Чернівецької митниць в управління міжнародній компанії, ніяких змін досі немає.

Бізнес налаштований на кардинальні зміни у роботі ДФС, направлені на спрощення адміністрування податків і зборів, ефективне використання електронних сервісів, зменшення корупції та підвищення професійності інспекторів. Поки що органи влади не демонструють готовності до таких змін. Успішна податкова реформа – це партнерство між державою та іншими зацікавленими сторонами. Постійні консультації зі стейкхолдерами допоможуть мінімізувати ризики і легітимізувати процес проведення податкової реформи. Поки держава до цього не готова, інституційна реформа ДФС навряд чи отримає свою легітимізацію в очах суспільства.

Навряд чи інституційна реформа ДФС отримає свою легітимізацію в очах суспільства.

Реформа Нафтогазу без лібералізації ринку природного газу

Після схвалення 16 жовтня 2015 року урядом плану реформування корпоративного управління групи НАК «Нафтогаз України» постало питання про узгодження визначених у цьому документі пріоритетів з інтересами учасників енергетичного ринку для модернізації національної енергетики.

З боку керівництва Нафтогазу підкреслюється важливість такого рішення для отримання Україною 300 млн. дол. від ЄБРР та 500 млн. дол. від Світового банку на поповнення запасів газу

і належного проходження опалювального сезону. Наголошується також на створенні умов для запровадження нового, якісного механізму державного управління компанією. Особливістю є те, що буде створено раду директорів, до складу якої увійдуть як незалежні директори, так і делеговані від

Зміни у Нафтогазі необхідні для отримання зовнішнього фінансування.

уряду представники. Зокрема, до її складу можуть увійти представники міжнародних фінансових організацій.

Натомість, напередодні такого рішення міністр палива та енергетики піддав сумніву доцільність позбавлення профільного міністерства права власності на акції Нафтогазу і переведення компанії під повний контроль Кабміну. Більше того, на усунення Міненерговугілля України від процесу реформування Нафтогазу вказує визначення Мінекономрозвитку України відповідальним за виконання Плану.

В результаті, політичний вплив на діяльність Нафтогазу буде значно збільшено і це зробить компанію більш вразливою до політичної кон'юнктури в державі та обмежить стимули для перетворення її у незбиткову та ефективну структуру.

За оцінками Нафтогазу, вихід на прибуткову діяльність заплановано на 2016 рік, а з 2017 року – компанія має стати бездефіцитною. Так, у 2014 році збиток компанії склав 88,4 млрд. грн., а дефіцит фінансових ресурсів – 108,6 млрд. грн.; за результатами 6 місяців 2015

року Нафтогаз отримав чистий збиток у розмірі 4,5 млрд. грн. (за 6 місяців 2014 року – 32,6 млрд. грн.).

При цьому, принциповим питанням для просування реформи газового ринку є відокремлення видів діяльності – видобутку, транспортування та передачі газу, для врегулювання якого необхідно визначити модель розподілу Нафтогазу. Зокрема, ключовими мають стати питання розподілу нафтогазових активів, доступу приватних інвесторів до управління газотранспортною системою України, ціноутворення та ролі регулятора.

На практиці, імплементація Плану може лише покращити систему корпоративного управління Нафтогазу та його компаній, підвищити результативність діяльності та капіталізацію для залучення додаткових інвестицій, розподілити відповідальність за прийняті рішення, але може означати і «банальну» зміну керівного складу компанії.

Відтак, теза про перетворення НАК «Нафтогаз» в прозору, ефективну компанію, яка здійснює свою діяльність на благо кінцевих акціонерів – громадян України – може виявитися черговою обіцянкою для формального оформлення кредитів, тоді як підписання договору з ЄБРР заплановано вже на 23 жовтня 2015 року у Берліні.

Міненерговугілля втратить контроль над Нафтогазом.

З 2017 Нафтогаз може стати незбитковим.

План покращить управління Нафтогазом, але не забезпечить реформу сектору відповідно до Третього енергопакету.

Політична конкуренція

Головними викликами місцевих виборів стане потенційно низька явка виборців і складнощі нового виборчого законодавства, яке не було належним чином роз'яснене громадянам. Нова виборча система характеризується непередбачуваністю результатів, яку учасники перегонів можуть спробувати нівелювати лише через маніпуляції на рівні ТВК. Саме тому склад виборчих комісій відіграватиме значну роль при встановленні результатів виборів.

Для влади надзвичайно важливо швидко встановити результат, щоб у суспільства не виникло

відчуття, що оголошення переможців штучно затягується. Ефективна комунікація між владою і виборцями є необхідною ще й з огляду на те, що деякі округи будуть мати по два представника, інші – жодного.

Враховуючи високий виборчий поріг, головними переможцями місцевих виборів будуть партії, які мають парламентські фракції: БПП-Солідарність, «Батьківщина», «Самопоміч», «Опозиційний блок» і Радикальна партія Олега Ляшка. Серйозне представництво в окремих регіонах може отримати «Відродження», «Наш край» і УКРОП.

Виклики місцевих виборів

Очікувано низька явка (орієнтовно 35-40%) пояснюється традиційно меншим інтересом до місцевих виборів, зростанням зневіри громадян через відсутність реформ і погіршенням рівня життя, а також неможливістю проголосувати для 1,2 млн. внутрішніх переселенців. Крім того, в Україні голосування проходить за місцем

Причини потенційно низької явки – втома громадян від політики і необхідність голосувати за місцем реєстрації, а не фактичного проживання.

реєстрації, а не фактичного проживання. Таким чином, значна кількість економічно активного населення, яка у пошуках роботи переїхала у більші міста, не візьмуть участь у місцевих виборах, особливо враховуючи все слабші зв'язки з громадами, де вони народилися.

В умовах низької явки перемогу здобудуть партії, виборець яких найбільш дисциплінований. Саме тому деякі партії передусім роблять акцент на роздачу продовольчих наборів, формуванні розгалуженої мережі проплачених агітаторів і використанні адмінресурсу. Подібна схема мотивації виборців призведе до того, що ці

партії отримають кращі результати, ніж передбачалося у різних загальнонаціональних опитуваннях. Перевагу здобудуть також партії, які проводять активну роботу з соціально незахищеними верствами населення та пенсіонерами, оскільки останні є одними з найдисциплінованих виборців.

Використання загальнонаціональних соціологічних даних не є показовим для місцевих кампаній, оскільки партія може мати всеукраїнський рейтинг на рівні менше одного відсотка, але концентрація її виборців в одному чи кількох населених пунктах дозволить їй отримати впливові фракції у відповідних радах. Саме тому деякі мери середніх за розміром міст ідуть на вибори на чолі власних невеликих партій і мають всі шанси бути переобраними.

Складається враження, що навіть політики, які голосували за зміни до виборчого законодавства, не до кінця розібралися у її нюансах. Результат партії є сумою результатів всіх кандидатів від цієї партії в окрузі, а тому номінування слабких кандидатів напряду впливатиме на кінцевий результат. Більшість парламентських партій приділяли недостатню увагу

відбору впливових місцевих лідерів і навіть запровадили своєрідну франшизу – можливість використовувати партійний бренд за

Переможуть партії з найбільш мотивованими та дисциплінованими виборцями.

Номінування слабких кандидатів матиме прямий вплив на загальний результат партії.

певну фінансову винагороду. Якщо деякі з цих кандидатів мають негативну репутацію на окрузі, це негативно вплине на результат всього списку.

Нова виборча система спричинить конкуренцію не лише між кандидатами від різних партій, але і всередині однієї партії. На місцевому рівні це може проявитися в інтригах регіональних еліт, які вестимуть свою гру, відмінну від політики центрального офісу партії у Києві.

Багато молодих партійних проектів проігнорували необхідність розбудови мережі членів виборчих комісій і спостерігачів, зосередившись виключно на загальнонаціональній кампанії і медійному висвітленню партійного бренду. Їх завданням у день виборів буде захистити власний результат і не допустити маніпуляцій конкурентів.

Ризиком цієї виборчої кампанії може стати також значний відсоток зіпсованих бюлетенів, оскільки влада не проводила роз'яснювальних кампаній ні щодо специфіки виборчої системи, ні щодо заповнення бюлетенів.

Довіра політичних партій і виборців до результатів волевиявлення залежатиме від того, наскільки швидко і прозоро вдасться провести підрахунок і оголосити переможців. Водночас, невеликий розрив між опонентами все одно може спонукати кандидатів до оскарження результатів у судах і призведе до затягування оголошення переможців в окремих містах.

Потенційні переможці місцевих виборів

Результати минулорічних парламентських виборів і останніх соціологічних досліджень демонструють, що найбільш рівномірно по всій території України розподілена підтримка БПП-Солідарності та «Самопоміч». Цим політичним силам вдається просуватися все далі

БПП-Солідарність і «Самопоміч» мають найбільш рівномірно розподілену підтримку по Україні.

на південь і навіть створити активні осередки у Харкові.

Решта партій намагаються утримувати свої регіональні ніші: «Батьківщина» – Захід і Центр, Радикальна партія – Північ і Центр, «Опозиційний блок» – Південь і Схід. Водночас їм на п'яти наступають нові політичні проекти, які хочуть використати місцеві вибори як плацдарм для виходу на загальнонаціональний рівень, зокрема для участі у майбутніх парламентських виборах.

На Заході найвищі шанси отримати сильні фракції мають «Самопоміч», БПП-Солідарність і «Батьківщина». Подолати п'ятивідсотковий бар'єр можуть також «Свобода», Радикальна партія, «Народний контроль» і деякі регіональні проекти. У перегонах на посаду мера Львова упевнено лідирує Андрій Садовий, хоча значна кількість кандидатів може стати фактором розпорошення голосів і необхідності проводити другий тур.

У Центрі лідирують «Батьківщина», БПП-Солідарність, «Самопоміч» і Радикальна партія. Саме невеликі міста та села Центральної і Північної України містять електоральне ядро «Батьківщини» та Радикальної партії. У деяких центральних областях подолати п'ятивідсотковий бар'єр вдасться «Свободі» та «Нашому краю».

У Києві найвищий рейтинг має Віталій Кличко, його опонентами у другому турі можуть стати Олександр Омельченко, Борислав Береза чи Сергій Гусовський. У Київській потужні фракції матимуть БПП-Солідарність, «Батьківщина», «Самопоміч» і «Єдність».

На Півдні та Сході іде боротьба за електорат колишньої Партії регіонів. Позиції «Опозиційного блоку» похитнулися через агресивну кампанію партії «Відродження», яку асоціюють з Ігорем Коломойським, і «Нашого краю», який пов'язують з президентською адміністрацією.

«Відродження» опирається на народних депутатів з Харківської і Одеської областей, які мають досвід проведення кампаній у відповідних округах. Також «Відродженню» вдалося залучити

Геннадія Кернеса, який є найбільш рейтинговим кандидатом на виборах мера Харкова.

«Наш край» є своєрідною асоціацією мерів, які також знають, як перемагати в конкретно взятих містах. До цієї політичної сили належать мери Маріуполя, Херсона та низки міст Київської області. На Сході президентська адміністрація настільки захопилася створенням комфортних умов для «Нашого краю», що практично не займається розвитком осередків пропрезидентської партії. Це може зіграти злий жарт із БПП-Солідарністю, оскільки прихильність мерів носить кон'юнктурний характер, і вони можуть легко поміняти табори при зміні балансу політичних сил.

УКРОП висунув сильних кандидатів на місцевих виборах у Івано-Франківській, Дніпропетровській і Запорізькій областях. Найбільш гостре протистояння очікується між УКРОПом і «Опозиційним блоком» у самому Дніпропетровську.

Головним фаворитом в Одесі є нинішній мер Геннадій Труханов, який балотується від власної партії «Довіряй справам». Конкуренцію йому складуть колишній ударівець Едуард Гурвіц, представник пропрезидентської сили Саша Боровик і Світлана Фабрикант від партії «Відродження».

«Відродження» і «Наш край» похитнуть позиції «Опозиційного блоку» на Сході.

«Батьківщина», БПП-Солідарність і «Самопоміч» становлять трійку фаворитів усюди, крім Півдня і Сходу.

На Півдні та Сході БПП-Солідарність не вдалося знайти рейтингових місцевих кандидатів, що викличе необхідність домовлятися з регіональними елітами.

Метою публікації є оцінка основних зовнішньополітичних кроків України, аналіз представлення України у контексті глобальних процесів у регіоні та світі, а також огляд основних світових подій, що можуть мати вплив на подальший розвиток України та країн регіону. Окрема увага приділяється оцінці процесу європейської інтеграції України, зокрема питанням імплементації Угоди про асоціацію між Україною та ЄС.

© 2015 Міжнародний центр перспективних досліджень (МЦПД)
У разі цитування обов'язкове посилання на МЦПД

Автор ідеї: Віра Нанівська

Відповідальний за проект: Ярослав Ковальчук

Відповідальні за розділи:

«Державні рішення» — Ярослав Ковальчук

«Економічна ситуація» — Василь Поворозник

«Політична конкуренція» — Ярослав Ковальчук

Колектив експертів МЦПД:

Ярослав Ковальчук, Василь Поворозник, Ангела Бочі, Анатолій Октисюк,
Олена Захарова, Василь Філіпчук, Вадим Перебийніс